YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

7 päivänä helmikuuta 2002 *

Asiassa T-211/00,

Aldo Kuijer, kotipaikka Utrecht (Alankomaat), edustajinaan avocat O. W. Brouwer ja avocat T. Janssens, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään M. Bauer ja M. Bishop,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa neuvoston päätöksen, joka annettiin tiedoksi kantajalle 7.6.2000 päivätyllä kirjeellä ja jossa evättiin kantajalta mahdollisuus tutustua tiettyihin tur-

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

vapaikka-asioiden tiedotus-, tarkastelu- ja tietojenvaihtokeskuksen (CIREA) asiakirjoihin, joita oli pyydetty yleisön oikeudesta tutustua neuvoston asiakirjoihin 20 päivänä joulukuuta 1993 tehdyn neuvoston päätöksen 93/371/EY (EYVL L 340, s. 43) nojalla,

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Mengozzi sekä tuomarit V. Tiili ja R. M. Moura Ramos,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Plingers,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 12.7.2001 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Neuvosto ja komissio hyväksyivät 6.12.1993 tiedonsaantioikeutta neuvoston ja komission asiakirjoista koskevat käytännesäännöt (EYVL L 340, s. 41; jäljem-

pänä käytännesäännöt), joilla vahvistetaan ne periaatteet, jotka koskevat oikeutta saada tietoja niiden hallussa olevista asiakirjoista. Käytännesäännöissä määrätään muun muassa seuraavasta periaatteesta:

"Yleisöllä on oltava mahdollisuus saada mahdollisimman laajalti tietoja komission ja neuvoston hallussa olevista asiakirjoista."

2 Käytännesäännöissä määrätään lisäksi seuraavaa:

"Komissio ja neuvosto toteuttavat kumpikin osaltaan näiden periaatteiden soveltamiseksi tarvittavat toimenpiteet 1 päivään tammikuuta 1994 mennessä."

3 Täyttääkseen tämän velvollisuuden neuvosto teki 20.12.1993 päätöksen 93/731/EY yleisön oikeudesta tutustua neuvoston asiakirjoihin (EYVL L 340, s. 43).

4 Päätöksen 93/731/EY 1 artiklassa määrätään seuraavaa:

"Yleisöllä on oikeus tutustua neuvoston asiakirjoihin tässä päätöksessä määrätyin edellytyksin."

5 Päätöksen 4 artiklassa määrätään seuraavaa:

"1. Neuvoston asiakirjaa ei luovuteta, jos siinä olevien tietojen ilmaisemisesta voi aiheutua haittaa:

— julkisen edun turvaamiselle (yleinen turvallisuus, kansainväliset suhteet, vakaa rahan arvo, asian käsittely tuomioistuimessa, tarkastus tai tutkinta),

— yksityisyyden suojalle,

— liikesalaisuuden turvaamiselle,

— yhteisön taloudellisten etujen turvaamiselle,

— asiakirjan luottamuksellisuudelle, joka perustuu tiedon antaneen luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön pyyntöön tai tiedon antaneen jäsenvaltion lainsäädäntöön.

2. Neuvoston asiakirjan luovuttamisesta voidaan kieltäytyä myös neuvoston päätöksenteon luottamuksellisuuden turvaamiseksi."

6 Päätöksen 5 artiklassa määrätään seuraavaa:

"Pääsihteeri vastaa neuvoston nimissä neuvoston asiakirjoja koskeviin pyyntöihin, lukuun ottamatta 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja tapauksia, joissa neuvosto vastaa itse."

7 Päätöksen 7 artiklan 1 ja 3 kohdassa määrätään seuraavaa:

"1. Pääsihteeristön asianomaiset yksiköt ilmoittavat pyynnön esittäjälle kirjallisesti kuukauden kuluessa sen esittämisestä joko siitä, että pyyntöön on suostuttu, tai siitä, että toimielimelle ehdotetaan pyynnöstä kieltäytymistä. Jälkimmäisessä tapauksessa ilmoitetaan myös päätöksen syistä ja siitä, että pyynnön esittäjällä on kuukausi aikaa pyytää asian käsittelemistä uudelleen kannan muuttamiseksi; jos uutta pyyntöä ei esitetä, pyynnön esittäjän katsotaan peruuttaneen alkuperäisen pyyntönsä.

— —

3. Päätös kieltäytyä asiakirjan luovuttamisesta, joka on tehtävä kuukauden kuluessa siitä, kun pyyntö asian uudelleen käsittelemisestä esitettiin, on perusteltava — — ."

8 EU 1 artiklan toisessa kohdassa, sellaisena kuin se on muutettuna Amsterdamin sopimuksella, määrätään lisäksi seuraavaa:

"Tämä sopimus merkitsee uutta vaihetta kehityksessä sellaisen yhä läheisemmän Euroopan kansojen välisen liiton luomiseksi, jossa päätökset tehdään mahdollisimman avoimesti ja mahdollisimman lähellä kansalaisia."

Asian taustalla olevat tosiseikat

9 Kantaja on turvapaikkoihin ja siirtolaisuuteen liittyviä oikeudellisia kysymyksiä tutkiva yliopiston tutkija-opettaja. Hän pyysi 3.7.1998 päivätyssä neuvoston pääsihteerille osoitetussa kirjeessä oikeutta saada tutustua turvapaikka-asioiden tiedotus-, tarkastelu- ja tietojenvaihtokeskuksen (jäljempänä CIREA) toimintaan liittyviin tiettyihin asiakirjoihin. Pyyntö käsitti tietyt CIREA:n laatimat tai sen kanssa yhteistyössä laaditut kertomukset sekä CIREA:lle toimitetut kertomukset mahdollisista kolmansiin maihin yhteisesti tehdyistä tai jäsenvaltioiden tekemistä tarkastusmatkoista. Kantaja pyysi myös CIREA:n laatimaa tai sen kanssa yhteistyössä laadittua luetteloa niistä jäsenvaltioiden yhteyshenkilöistä, jotka käsittelevät turvapaikkahakemuksia (jäljempänä yhteyshenkilöluettelo), kaikkine luetteloon myöhemmin tehtyine muutoksineen.

10 Pääsihteeri vastasi kantajalle 28.7.1998 päivätyllä kirjeellä, että CIREA:n kertomukset oli laadittu vuosien 1994 ja 1998 välisenä aikana lähtövaltioonsa palanneiden turvapaikanhakijoiden olosuhteista seuraavien maiden osalta: Albania, Angola, Sri Lanka, Bulgaria, Turkki, Kiina, Zaire, Nigeria ja Vietnam. Hän hylkäsi kuitenkin päätöksen 93/731/EY 4 artiklan 1 kohdan perusteella pyynnön saada tutustua näihin asiakirjoihin ja yhteyshenkilöluetteloon. Hän totesi, että luettelon luovuttaminen saattaisi "vaikeuttaa yksityisyyden suojaa-

mista ja aiheuttaa ahdistelua ja henkilökohtaisia uhkauksia". CIREA:n lukuun laadittujen kertomusten osalta pääsihteeri ilmoitti kantajalle, ettei tällaisia asiakirjoja ollut olemassa.

11 Kantaja esitti 25.8.1998 päivätyllä kirjeellä päätöksen 93/731/EY 7 artiklan 1 kohdan nojalla uuden pyynnön. CIREA:n kertomusten osalta hän ilmoitti ihmettelevänsä, että "neuvosto aikoo pitää luottamuksellisina myös Nigerian, Iranin ja Irakin kaltaisia maita koskevat kertomukset, vaikka unionin suhteet näihin maihin eivät ole hyvät". CIREA:n lukuun laadittujen kertomusten osalta kantaja täsmensi muun muassa ne syyt, joiden perusteella hän katsoi, että pääsihteerin väite siitä, ettei näitä asiakirjoja ollut olemassa, ei pitänyt paikkaansa. Hän riitautti päätöksen myös yhteyshenkilöluetteloa koskevalta osalta.

12 Pääsihteeri lähetti 28.9.1998 päivätyllä kirjeellä kantajalle neuvoston päätöksen, jolla uusi pyyntö oli hylätty. Kirje on seuraavan sisältöinen:

"Neuvosto on asian huolellisesti tutkittuaan päättänyt vahvistaa [pääsihteerin tekemän] 28.7.1998 päivätyllä kirjeellä ilmoitetun päätöksen, joka koskee [CIREA:n kertomuksiin ja yhteyshenkilöluetteloon] liittyviä pyyntöjä. Neuvosto on nämä asiakirjat tutkittuaan päättänyt olla antamatta niistä tietoja seuraavista syistä:

a) [asiakirjan numero]: Neuvoston pääsihteeristön CIREA:lle osoittama lähete: jäsenvaltioiden tarkastusmatkojen päälliköiden kertomus [tietyssä maassa] turvapaikkaa hakevien ja tähän [samaan maahan] palaavien olosuhteista. Tähän kertomukseen sisältyy Euroopan unionin jäsenvaltioiden näissä maissa suorittamien tarkastusmatkojen päälliköiden antamia [kyseisen maan] poliittiseen, taloudelliseen ja sosiaaliseen tilanteeseen liittyviä hyvin

arkaluonteisia tietoja. Neuvosto katsoo, että näiden tietojen luovuttamisella voidaan aiheuttaa haittaa Euroopan unionin ja [näiden maiden] välisille suhteille. Tästä syystä neuvosto on päätöksen [93/731/EY] 4 artiklan 1 kohdan (kansainväliset suhteet) nojalla päättänyt evätä kantajalta mahdollisuuden tutustua tähän asiakirjaan.

— —

b) CIREA:n [yhteyshenkilö]luettelo niistä henkilöistä, jotka käsittelevät turvapaikka-asioita: pääsihteeri ei ole löytänyt sellaista neuvoston erityistä asiakirjaa, jossa olisi [tällainen] luettelo — —

Neuvosto jatkaa asian selvittämistä löytääkseen ne asiakirjat (vuodesta 1994 lähtien), joihin sisältyy CIREA:n lukuun laadittuja kertomuksia — — Pyynnön esittäjälle ilmoitetaan aikanaan tämän selvitystyön tuloksista."

13 Kantajalle ilmoitettiin 14.10.1998, että pääsihteeristön toimivaltaisten yksikköjen suorittaman selvitystyön perusteella oli päätetty, että kantajalle annettaisiin oikeus tutustua kymmeneen sellaiseen kertomukseen, jotka Tanskan viranomaiset olivat laatineet kolmansissa maissa suoritettujen tarkastusmatkojen perusteella. Hänelle ilmoitettiin myös, ettei hänen annettaisi tutustua toisten (kirjeessä mainittujen) jäsenvaltioiden CIREA:lle laatimiin neljään muuhun asiakirjaan, ja tätä perusteltiin kunkin asiakirjan osalta seuraavasti:

"Pääsihteeristö katsoo, että tähän kertomukseen sisältyvien hyvin yksityiskohtaisten ja arkaluonteisten tietojen luovuttamisella voidaan aiheuttaa haittaa Euroopan unionin suhteille [asianomaiseen maahan] ja [tarkastuksen suoritta-

neen jäsenvaltion] ja tämän maan välisille kahdenvälisille suhteille. Tästä syystä oikeus tutustua tähän asiakirjaan hylätään päätöksen [93/731/EY] 4 artiklan 1 kohdan nojalla (kansainväliset suhteet)."

14 Kantaja nosti 4.12.1998 kanteen sen neuvoston 28.9.1998 tekemän päätöksen kumoamiseksi, jolla häneltä evättiin oikeus tutustua mainittuihin asiakirjoihin.

15 Pääsihteeristö ilmoitti kantajalle 18.5.1999 päivätyllä kirjeellä neuvoston uudesta vastauksesta 25.8.1998 tehtyyn uuteen pyyntöön. Neuvosto ilmoitti tässä vastauksessa, että yhteyshenkilöluettelo oli olemassa ja sisältyi asiakirjaan 5971/2/98 CIREA 18. Se myönsi näin ollen, että sen 28.9.1998 päivätyssä kirjeessä lähettämä päätös, jolla uusi pyyntö hylättiin, oli tältä osin virheellinen.

16 Neuvosto kuitenkin kieltäytyi päätöksen 93/731/EY 4 artiklan 1 kohdan nojalla antamasta kantajalle oikeutta tutustua kyseiseen asiakirjaan. Se täsmensi vastaustaan seuraavasti: "[Kyseinen] asiakirja sisältää luettelon kunkin jäsenvaltion tähän tehtävään asettamista yhteyshenkilöistä, jotka voivat antaa tietoja turvapaikanhakijoista [ja] yhteyshenkilöiden vastuualueeseen kuuluvasta lähtövaltiosta, yhteyshenkilöiden toimipaikkojen osoitteet ja suorat puhelin- ja telefaxnumerot." Neuvosto jatkoi todeten, että jäsenvaltioiden tehtäviin kuului päättää, luovutetaanko tämän kaltaisia tietoja, ja jos luovutetaan, miltä osin. Se totesi, että jotkin jäsenvaltiot vastustivat luovuttamista säilyttääkseen hallintoviranomaistensa toiminnallisen tehokkuuden. Jos neuvosto antaisi nämä tiedot, jotka oli annettu sille erityisesti sen vuoksi, että oli haluttu luoda sisäinen yhteyshenkilöverkosto turvapaikka-asioiden yhteistyön ja yhteensovittamisen helpottamiseksi, jäsenvaltiot saattaisivat vastedes olla antamatta sille tällaisia tietoja. Näin ollen tiedon antamisella tämän asiakirjan sisällöstä saatetaan neuvoston mukaan aiheuttaa haittaa tiedonvälityksen toimintaan ja turvapaikka-

oikeutta sekä siirtolaisuutta koskevaan jäsenvaltioiden väliseen yhteistyöhön liittyvälle yleisen edun turvaamiselle.

17 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi 6.4.2000 asiassa Kuijer vastaan neuvosto (T-188/98, Kok. 2000, s. II-1959; jäljempänä asia Kuijer) tekemällään päätöksellä 28.9.1998 tehdyn päätöksen, sellaisena kuin se oli muutettuna 18.5.1999 tehdyllä päätöksellä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi ensiksikin, että päätös ei täyttänyt EY:n perustamissopimuksen 190 artiklassa (josta on tullut EY 253 artikla) perusteluvelvollisuudelle asetettuja edellytyksiä, ja toiseksi, että kieltäytyessään antamasta hakijalle mahdollisuutta tutustua tämän pyytämien asiakirjojen sellaisiin osiin, joita päätöksen 93/731/EY 4 artiklan 1 kohdassa yleisen edun turvaamiseksi määrätyt poikkeukset eivät kata, neuvosto on soveltanut mainittua poikkeusta suhteellisuusperiaatteen vastaisella tavalla.

18 Neuvosto teki tämän päätöksen jälkeen uuden päätöksen 5.6.2000 (jäljempänä riidanalainen päätös). Neuvosto totesi ensiksi, että tiedonsaantipyynnössä tarkoitetut kertomukset olivat ominaisuuksiltaan sillä tavoin samankaltaisia, että niitä oli käsiteltävä samalla tavoin suhteessa päätökseen 93/371/EY; että ne sisälsivät sellaisia yksityiskohtaisia tietoja yleisestä poliittisesta tilanteesta ja ihmisoikeuksien suojaamisesta kolmansissa maissa, että niitä voitaisiin pitää näiden maiden arvosteluna; että nämä kertomukset voivat mahdollisesti vahingoittaa unionin ja näiden maiden välisiä suhteita ja että niiden seurausten arviointi, joita kertomusten luovuttamisella mahdollisesti on näihin suhteisiin, kuului sen poliittiseen toimivaltaan; että tässä tapauksessa niiden luovuttaminen voisi tosiasiallisesti vahingoittaa suhteita kyseisiin kolmansiin maihin ja myös vaarantaa näistä maista olevien turvapaikanhakijoiden tilanteen parantumista ja luoda ongelmia niiden valtioiden kanssa, jotka ovat samassa tilanteessa kuin kysymyksessä olevat maat. Tämän jälkeen neuvosto tarkasteli lyhyesti kunkin kysymyksessä olevan asiakirjan sisältöä ja katsoi, että lukuun ottamatta yhteyshenkilöluetteloa, joka oli toimitettu kantajalle 9.10.200 päivätyllä kirjeellä ilman näiden henkilöiden nimiä ja puhelin- ja faksinumeroita, mitään asiakirjoista ei voitu hänelle luovuttaa. Nämä asiakirjat kuuluvat neuvoston mukaan päätöksen 93/371/EY 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun poikkeuksen alaan, koska tiedon antaminen niistä voisi vahingoittaa unionin ja asianomaisen maan välisiä suhteita ja tietyissä tapauksissa vaarantaa niiden henkilöiden aseman, jotka olivat toimittaneet tiettyjä asiakirjojen sisältämiä tietoja.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

19 Kantaja nosti 11.8.2000 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen jättämällään kannekirjelmällä nyt esillä olevan kanteen.

20 Koska kantaja luopui vastauskirjelmän antamisesta, kirjallinen käsittely päättyi 5.1.2001. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn.

21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määräsi 20.3.2001 työjärjestyksensä 65 artiklan b alakohdan, 66 artiklan 1 kohdan ja 67 artiklan 3 kohdan kolmannen alakohdan nojalla vastaajan esittämään riidanalaiset asiakirjat ja määräsi, että asiakirjoja ei anneta tiedoksi kantajalle tässä oikeudenkäynnissä. Vaatimusta noudatettiin.

22 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 12.7.2001 pidetyssä istunnossa.

23 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen

— velvoittaa neuvoston esittämään kaikki kysymyksessä olevat asiakirjat

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut, mukaan lukien mahdollisten väliintulijoiden kulut.

24 Neuvosto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset seikat

25 Kantaja vaatii riidanalaisen päätöksen kumoamista siltä osin kuin sillä on hylätty kantajan pyyntö saada tutustua tiettyihin CIREA:n asiakirjoihin. Pyyntö käsitti seuraavat asiakirjat:

a) CIREA:n laatimat tai sen kanssa yhteistyössä laaditut yhteiseen ulko- ja turvallisuuspolitiikkaan (YUTP) liittyvät kertomukset, selvitykset tai arviot

vuosilta 1994—1998, jotka koskevat sellaisten kolmansien maiden tai alueiden tilannetta, joista useat turvapaikanhakijat ovat lähtöisin tai joissa he asuvat

b) kaikki yhteiset kertomukset tai CIREA:lle lähetetyt kertomukset, jotka yksi tai useampi jäsenvaltio yhdessä on laatinut kolmansiin maihin tehtyjen tarkastusmatkojen perusteella

c) luettelo niistä jäsenvaltioiden yhteyshenkilöistä, jotka käsittelevät turvapaikkahakemuksia, ilman henkilöiden puhelin- ja faksinumeroita, kaikkine luetteloon myöhemmin tehtyine muutoksineen.

26 Kantaja esittää kanteensa tueksi kolme kanneperustetta. Ensimmäisen kanneperusteen mukaan päätöstä 93/731/EY ja erityisesti sen 4 artiklan 1 kohtaa on rikottu ja suhteellisuusperiaatetta on loukattu. Toisen kanneperusteen mukaan perusteluvelvollisuutta on rikottu. Kolmannen kanneperusteen mukaan on loukattu yhteisön oikeuden perustavanlaatuista periaatetta, jonka mukaan Euroopan kansalaisilla on oltava mahdollisimman laaja oikeus tutustua unionin asiakirjoihin.

27 On tutkittava päätöksen 93/371/EY ja erityisesti sen 4 artiklan 1 kohdan rikkomista ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamista koskeva kanneperuste.

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

Riidanalaiset kertomukset

28 Kantaja kyseenalaistaa sen, että riidanalaiset kertomukset olisivat ominaisuuksiltaan sillä tavoin samankaltaisia, että niitä olisi käsiteltävä samalla tavoin suhteessa päätökseen 93/371/EY, ja vetoaa tältä osin asiassa Kuijer annetun tuomion 39 ja 40 kohtaan.

29 Kantajan mukaan nämä kertomukset sisältävät tosiasiatietoja eivätkä kysymyksessä olevien kolmansien maiden arvostelua arkaluonteisista kysymyksistä kuten niiden yleisestä poliittisesta tilanteesta ja ihmisoikeuksien suojaamisesta.

30 Tietojen antamisella kysymyksessä olevista kertomuksista ei siis kantajan mukaan vaaranneta unionin ja näiden maiden välisiä suhteita. Tältä osin kantaja väittää ensiksikin, että unionin suhteet useisiin näistä maista ovat jo vaikeat tai jopa olemattomat, mikä on seurausta unionin toiminnasta ihmisoikeuksien alalla. Toiseksi poliittinen tilanne tietyissä näistä maista on riidanalaisten kertomusten laatimisen jälkeen muuttunut paljon. Kolmanneksi neuvosto ei ole luonnehtinut, mikä väitetty riski olisi. Neljänneksi neuvosto ei ole ilmoittanut kunkin kysymyksessä olevan asiakirjan osalta, millä tavoin tietojen antamisella kustakin asiakirjasta konkreettisesti ja tosiasiallisesti vaarannettaisiin poliittiset suhteet kysymyksessä olevaan kolmanteen maahan.

31 Kantaja väittää lopuksi, että riidanalaisella päätöksellä on loukattu suhteellisuusperiaatetta ja että neuvosto on arvioinut virheellisesti sen vaaran, jota

kysymyksessä olevien kertomusten antaminen merkitsisi kansainvälisille suhteille. Erityisesti neuvosto ei ole tutkinut mahdollisuutta antaa oikeutta tutustua näiden kertomusten osiin.

32 Neuvosto kiistää rikkoneensa päätöksen 93/371/EY 4 artiklan 1 kohtaa tai loukanneensa suhteellisuusperiaatetta.

33 Neuvosto korostaa ensiksikin, että kuten se on todennut riidanalaisen päätöksen kolmannessa kohdassa, kysymyksessä olevat kolmansia maita koskevat kertomukset ovat ominaisuuksiltaan samankaltaisia, joten niitä on käsiteltävä samalla tavoin suhteessa päätökseen 93/731/EY.

34 Neuvosto toteaa, että se on eri mieltä tavasta, jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut tosiseikkoja asiassa Kuijer antamassaan tuomiossa. Se katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut virheellisesti tapauksen tosiseikkoja siltä osin kuin kysymys on mahdollisuudesta antaa kantajan tutustua pyydettyjen kertomusten niihin kappaleisiin, joita poikkeus, johon on vedottu, ei voi kattaa.

35 Neuvosto kyseenalaistaa myös sen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustelun, joka perustuu Tanskan viranomaisten CIREA:n lukuun laatimien kymmenen kertomuksen tutkimiseen (saman tuomion 40—42 ja 57 kohta). Neuvosto toteaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin näyttää asiassa Kuijer antamansa tuomion 57 kohdassa päättelevän Tanskan viranomaisten CIREA:n lukuun laatimien sellaisten kymmenen kertomuksen sisällöstä, joihin kantaja oli saanut tutustua ja joiden sisällöstä suuri osa oli sellaista tosiseikkojen kuvausta ja sellaisia tosiseikkoja koskevia toteamuksia, jotka eivät kuulu sen poikkeuksen alaan, johon on vedottu, että kertomukset, joita ei luovutettu kantajalle, olivat sisällöltään täysin samankaltaisia ja niistä olisi ollut mahdollista poistaa arkaluonteiset kappaleet. Neuvosto toteaa, että tämä päättely ei ole looginen, ja väittää, että kantajalle annetut asiakirjat eivät sisältäneet mitään, minkä perusteella niistä ei olisi voitu antaa kaikkia tai joitakin tietoja. Neuvosto jatkaa, että se, että samantyyppisistä ja samanluonteisista asiakirjoista ei anneta kaikkia tai joitakin tietoja, johtuu siitä, että ne ovat olennaisesti erilaisia eikä niillä näin ollen ole samaa vaikutusta kansainvälisiin suhteisiin.

36 Tältä osin neuvosto muistuttaa, että kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin itse katsoi asiassa Kuijer antamansa tuomion 37 kohdassa, neuvostolla on velvollisuus tutkia jokaisen sellaisen asiakirjan tosiasiallinen sisältö, johon halutaan tutustua. Neuvosto väittää, että se, että sellaisten asiakirjojen joukosta, joilla on tiettyjä yhteisiä ominaisuuksia, annetaan tietoja vain osasta, on nimenomaan osoitus siitä, että se on noudattanut tätä velvollisuutta.

37 Neuvosto väittää lisäksi, että jäsenvaltio ei välttämättä arvioi siitä, että se antaa tietoja itse laatimastaan asiakirjasta, mahdollisesti aiheutuvaa vahinkoa samalla tavoin kuin jos kysymys olisi yhteisestä kertomuksesta. Neuvosto toteaa, että viimeksi mainitun kaltaisten kertomusten osalta saattaa olla tarpeen etsiä kompromissi viidentoista jäsenen eri näkökantojen välillä.

38 Neuvosto korostaa lopuksi, että kaikki kysymyksessä olevat kertomukset on laadittu liittyen unionin ja eri jäsenvaltioiden poliittisiin suhteisiin kolmansiin maihin. Poliittinen komitea on hyväksynyt kaikki yhteiset kertomukset sille sopimuksen V osastoon sisältyvän 25 artiklan nojalla kuuluvan toimivallan perusteella.

39 Toiseksi neuvosto toteaa vedoten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-14/98, Hautala vastaan neuvosto 19.7.1999 antamaan tuomioon (Kok. 1999, s. II-2489; jäljempänä asia Hautala), että se on riidanalaista päätöstä tehdessään harkinnut huolellisesti niitä mahdollisia seurauksia, joita tietojen antamisella kysymyksessä olevista kertomuksista voisi olla unionin kansainvälisille suhteille, jotka liittyvät niihin poliittisluonteisiin tehtäviin, joita sillä on Euroopan unionista tehdyn sopimuksen V osaston perusteella, ja unionin turvapaikkapolitiikan moitteettomalle toiminnalle.

40 Kolmanneksi neuvosto toteaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa Hautala antaman tuomion 72 kohdassa lausumiin tuomioistuimen harjoittamaa

valvontaa koskeviin arviointiperusteisiin nojautuen, että harkinta, jonka tuloksena se päätyi kunkin kertomuksen osalta siihen, että ne kuuluvat päätöksen 93/371/EY 4 artiklan 1 kohdassa mainitun yleisen edun turvaamista koskevan poikkeuksen alaan, on moitteetonta.

41 Neuvosto väittää, että kaikki kysymyksessä olevat kertomukset sisältävät hyvin yksityiskohtaisia tietoja tiettyjen kolmansien maiden tilanteesta muun muassa ihmisoikeuksien osalta. Tältä osin kertomukset muistuttavat hyvin paljon asiassa Hautala annetussa tuomiossa kysymyksessä ollutta asiakirjaa. Lisäksi riidanalaiset kertomukset nyt käsiteltävänä olevassa asiassa on laadittu viimeksi mainitun asiakirjan tavoin sisäiseen käyttöön eikä julkaistavaksi. Neuvosto myöntää, että tämä seikka ei itsessään ole riittävä peruste evätä oikeutta tutustua asiakirjoihin, mutta se korostaa, että sisäiseen käyttöön laadituissa asiakirjoissa ilmaisu on vapaampaa ja tällaiset asiakirjat sisältävät näin ollen muotoiluja, jotka saattaisivat luoda jännitteitä suhteissa tiettyihin kolmansiin maihin.

42 Asiassa Hautala annetussa tuomiossa nämä seikat riittivät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle sen toteamiseksi, että neuvoston arviointiin ei ollut syytä puuttua (asia Hautala, tuomion 74 kohta). Riidanalainen päätös on neuvoston mukaan perusteltu huomattavasti yksityiskohtaisemmin kuin mainitussa asiassa kysymyksessä ollut päätös.

43 Neuvosto huomauttaa myös, että kantajan kannekirjelmänsä 21—42 kohdassa esittämät väitteet koskevat pääasiallisesti seikkoja, joiden perusteella on arvioitu siitä, että tietoja annetaan kysymyksessä olevista kertomuksista, mahdollisesti aiheutuvat seuraukset, esimerkiksi miten tiukasti yleistä etua on turvattava tai miten vakava vahinko voi aiheutua tietojen antamisesta kysymyksessä olevista asiakirjoista ja mikä on tällaisen vahingon tosiasiallisen toteutumisen todennäköisyys. Koska näiden seikkojen merkityksellisyyttä ei ole kiistetty, neuvosto katsoo, että riidanalainen päätös ei ole millään tavoin virheellinen, harkintavaltaa ei ole käytetty väärin eikä ilmeistä arviointivirhettä ole tehty.

44 Kantajan väitteestä, jonka mukaan oikeuskäytännöstä ilmenee, että asiakirjaa koskevien tietojen antamisesta voidaan kieltäytyä vain, jos neuvosto osoittaa, että se todella voi tosiasiallisesti ja konkreettisesti vahingoittaa suhteita kolmansiin maihin, neuvosto toteaa, että erityisesti kansainvälisten suhteiden alalla olisi liioiteltua vaatia, että neuvosto esittäisi "kiistattomia todisteita" tosiasiallisen ja konkreettisen vahingon todennäköisyydestä. Tällaiset todisteet voisivat olla olemassa vain, jos neuvosto olisi jo aikaisemmin antanut tietoja kysymyksessä olevien asiakirjojen kanssa samankaltaisista asiakirjoista ja niiden antaminen olisi aiheuttanut tosiasiallista ja konkreettista vahinkoa unionin ja kolmansien maiden välisissä suhteissa.

45 Neuvosto on kiistänyt istunnossa myös ajan kulumiseen liittyvän arviointiperusteen merkityksen päätettäessä siitä, voidaanko asiakirjasta antaa tietoja vai ei. Se väittää, että tietojen antaminen sellaisesta asiakirjasta, joka ei enää vastaa kysymyksessä olevan maan tämänhetkistä tilannetta, voisi aiheuttaa ongelmia tämän maan kanssa, koska se voisi katsoa, että sen nykytilanteesta annetaan väärä kuva.

46 Neuvosto korostaa lisäksi, että yleisön oikeudella tutustua kysymyksessä oleviin kertomuksiin voi olla vaikutusta itse tämän kertomustyypin olemassaoloon. Koska kertomukset on laadittu suorasanaisesti eikä diplomaattisesti, tietojen antaminen niistä voi neuvoston mukaan saattaa vaaraan asiakirjojen sisältämien tietojen lähteenä olleet tahot.

47 Neuvosto kiistää lopuksi väitteen, jonka mukaan se ei olisi ottanut huomioon mahdollisuutta myöntää oikeutta tutustua riidanalaisten asiakirjojen osiin. Se katsoo, että yhteyshenkilöluettelon osien toimittaminen kantajalle todistaa päinvastaista ja että riidanalainen päätös on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa Kuijer antamassa tuomiossa tekemien päätelmien mukainen.

Yhteyshenkilöluettelo

48 Kantaja huomauttaa, että kun neuvosto katsoo, että jäsenvaltioiden tehtävänä on päättää, onko yleisöllä oikeus saada tieto kansallisten virkamiesten nimistä, se ilmeisesti haluaa välttää avoimuuteen ja julkisuuteen liittyvät velvoitteensa. Kantaja kiistää myös väitteen, jonka mukaan näiden seikkojen ilmaiseminen merkitsisi, että jäsenvaltiot eivät toimittaisi tämäntyyppisiä tietoja tulevaisuudessa. Kantaja korostaa, että missään tapauksessa jäsenvaltioiden välinen ja jäsenvaltioiden ja neuvoston välinen yhteistoiminta sekä viranomaisten välinen tietojenvaihto eivät automaattisesti mene avoimuuden edelle, koska avoimuus on kansalaisten perustavanlaatuinen intressi.

49 Neuvosto toteaa, että se on osittain vastannut kantajan pyyntöön, jossa tämä oli vahvistanut, että hän ei halunnut saada tietoonsa yhteyshenkilöluettelossa olevien henkilöiden puhelin- ja faksinumeroita. Neuvosto katsoi näiden henkilöiden nimien osalta, että riidanalaisen päätöksen kontekstista ilmenee selvästi, että kantajalle 18.5.1999 tiedoksi annetussa päätöksessä esitetyt perusteet ovat edelleen päteviä.

50 Neuvosto toteaa, että se ei ole vakuuttunut väitteistä, jotka kantaja esitti asiassa Kuijer annettuun tuomioon johtaneessa menettelyssä ja jotka hän on toistanut tässä asiassa laatimansa kannekirjelmän 77 kohdassa. Näin ollen neuvosto toteaa, että se on päättänyt pysyä kannassaan tältä osin ja kieltää kantajaa tutustumasta tiettyihin tämän asiakirjan osiin sillä perusteella, että tietojen antaminen niistä voisi vahingoittaa sitä yleistä etua, jota jäsenvaltioiden tietojenvaihto ja yhteistyö turvapaikka-asioissa edustaa; neuvosto katsoo, että sen on turvattava tämä etu päätöksen 93/731/EY 4 artiklan 1 kohdan nojalla (asia T-610/97, Carlsen ym. vastaan neuvosto, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin määräys 3.3.1998, Kok. 1998, s. II-485, 48 kohta).

51 Suullisessa käsittelyssä neuvosto on vastannut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, että se ei ollut pitänyt mahdollisena antaa oikeutta tutustua niihin henkilöiden nimiin ja muihin tietoihin, jotka tietyt jäsenvaltiot olivat jo julkistaneet, koska jäsenvaltioiden kantojen eroavaisuuksia tältä osin voitaisiin tulkita osoitukseksi jonkinlaisesta eripuraisuudesta jäsenten välillä.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

52 Ensiksi on muistettava, että avoimuuden periaatteella pyritään parantamaan kansalaisten mahdollisuuksia osallistua päätöksentekomenettelyihin, ja sen avulla varmistetaan, että hallinnolla on demokraattisessa järjestelmässä suhteessa kansalaisiin suurempi legitimiteetti ja että hallinto on tehokkaampaa ja vastuullisempaa. Se vahvistaa kansanvallan ja perusoikeuksien kunnioittamisen periaatetta (ks. vastaavasti asia T-309/97, Bavarian Lager v. komissio, tuomio 14.10.1999, Kok. 1999, s. II-3217, 36 kohta).

53 Toisaalta kun neuvosto päättää, voiko asiakirjaan tutustuminen vahingoittaa yleistä etua, se käyttää harkintavaltaa, joka kuuluu sille perustamissopimuksen määräyksillä annetun poliittisen vastuun piiriin. Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen harjoittama valvonta kohdistuu ainoastaan siihen, että menettelyä ja perusteluvelvollisuutta koskevia sääntöjä on kyseessä olevan päätöksen osalta noudatettu, että tosiseikat pitävät asiallisesti paikkansa, että näitä tosiseikkoja ei ole arvioitu ilmeisen virheellisesti ja ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin.

54 Tämän jälkeen on syytä palauttaa mieleen ne edellytykset, joiden vallitessa yleisön oikeus tutustua asiakirjaan voidaan evätä.

55 Ensiksikin yleisön oikeus tutustua toimielinten asiakirjoihin on oikeudellinen periaate, ja mahdollisuus evätä tämä oikeus on poikkeus tästä periaatteesta. Epäävä päätös on pätevä vain, jos se perustuu yhteen päätöksen 93/731/EY 4 artiklaan sisältyvistä poikkeuksista. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan näitä poikkeuksia on tulkittava ja sovellettava suppeasti, jotta tämän päätöksen pääperiaatteen soveltamista ei vaikeuteta (ks. asia T-174/95, Svenska Journalistförbundet v. neuvosto, tuomio 17.6.1998, Kok. 1998, s. II-2289, 110 kohta ja yleisön oikeudesta saada tietoja komission asiakirjoista 8 päivänä helmikuuta tehdyn päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom vastaavien määräysten osalta asia T-105/95, WWF UK v. komissio, tuomio 5.3.1997, Kok. 1997, s. II-313, 56 kohta).

56 Toiseksi oikeuskäytännöstä seuraa myös, että neuvostolla on velvollisuus tutkia jokaisen tiedonsaantipyynnön kohteena olevan asiakirjan osalta, voiko sen luovuttamisesta neuvoston käytettävissä olevat tiedot huomioon ottaen todella aiheutua haittaa jonkin sellaisen julkisen edun osatekijän turvaamiselle, jonka osalta on säädetty poikkeus päätöksen 93/731/EY 4 artiklan 1 kohdassa (em. asia Svenska Journalistförbundet vastaan neuvosto, tuomion 112 kohta). Jotta näitä poikkeuksia voitaisiin soveltaa, julkisen edun vaarantumisen riskin on oltava kohtuudella ennustettavissa eikä puhtaasti hypoteettinen.

57 Lopuksi päätöksen 93/731/EY 4 artiklan 1 kohtaa on tulkittava tietojensaantioikeutta koskevan periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen valossa. Tästä seuraa, että neuvoston on tutkittava, voiko se antaa oikeuden tutustua asiakirjojen osiin siten, että oikeus koskee tietoja, joita poikkeukset eivät kata. Velvollisuudesta

antaa oikeus tutustua asiakirjojen osiin voidaan poikkeustapauksissa vapautua, jos salassa pidettävien tietojen poistaminen olisi hallinnollisesti liian työlästä ja ylittäisi sen, mitä voidaan kohtuudella vaatia.

58 Käsiteltävänä olevassa tapauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on siis tutkittava, onko riidanalainen päätös tehty edellä esitettyjen periaatteiden mukaisesti.

59 Riidanalaisten kertomusten osalta neuvosto katsoi riidanalaisessa päätöksessä, että ne olivat ominaisuuksiltaan sillä tavoin samankaltaisia, että niitä oli käsiteltävä samalla tavoin suhteessa päätökseen 93/371/EY. Tämän jälkeen neuvosto epäsi mahdollisuuden tutustua riidanalaisiin kertomuksiin sillä perusteella, että koska niiden sisältö voitaisiin tulkita kysymyksessä oleviin kolmansiin maihin kohdistuvaksi arvosteluksi, esimerkiksi siltä osin kuin kysymys on maiden poliittisesta ja ihmisoikeustilanteesta, tietojen antaminen niistä voisi vahingoittaa unionin ja näiden maiden välisiä suhteita.

60 Vaikka onkin totta, että tietyt asiakirjat, kuten kertomukset, jotka sisältävät arkaluonteisia sotilaallisia tietoja, voivat olla ominaisuuksiltaan riittävästi samankaltaisia, jotta niistä ei anneta tietoja, kysymyksessä olevat asiakirjat eivät ole tällaisia. Näissä olosuhteissa pelkästään se, että tietyt asiakirjat sisältävät kolmannen maan poliittista tilannetta tai ihmisoikeuksien suojaamista koskevia kielteisiä tietoja tai väitteitä, ei välttämättä merkitse, että mahdollisuus tutustua niihin voitaisiin evätä sen vuoksi, että yleinen etu voi vaarantua. Tämä seikka itsessään ja abstraktisti ei ole riittävä asiakirjoihin tutustumista koskevan pyynnön hylkäämisen perusteeksi.

61 Sitä vastoin sen, ettei kysymyksessä oleviin asiakirjoihin anneta tutustua, tulee perustua kunkin kertomuksen sisältöön tai asiayhteyteen liittyvistä seikoista tehtyyn analyysiin, jonka perusteella voidaan päätellä, että tietyistä erityisistä olosuhteista johtuen tietojen antaminen tällaisesta asiakirjasta vaarantaisi yleistä etua.

62 Siltä osin kuin on kysymys kertomusten sisällöstä on todettava, että riidanalaiset kertomukset eivät koske suoraan tai ensisijaisesti unionin ja kysymyksessä olevien maiden välisiä suhteita. Kertomuksissa analysoidaan kunkin maan poliittista ja ihmisoikeuksien suojaamista koskevaa tilannetta, mukaan lukien tämän alan kansainvälisten oikeudellisten asiakirjojen ratifiointi. Kertomukset sisältävät myös tarkempaa tietoa ihmisoikeuksien suojaamisesta, mahdollisuudesta valtionsisäiseen muuttoon vainoamisen välttämiseksi, kansalaisten palaamisesta lähtövaltioonsa ja taloudellisesta ja sosiaalisesta tilanteesta.

63 Nämä tiedot liittyvät usein tosiseikkoihin, jotka ovat jo julkisia, kuten kyseisen valtion poliittisen, taloudellisen tai sosiaalisen tilanteen kehittyminen. Samalla tavoin ihmisoikeuksien suojaamista koskevat tiedot ovat tavallisesti notorisia seikkoja, eikä niiden ilmaiseminen sisällä neuvoston taholta poliittisesti arkaluonteisia arvioita.

64 Riidanalaisten kertomusten laatu ja sisältö eivät siis vastaa perusteluita, jotka neuvosto esitti asiakirjoihin tutustumista koskevan pyynnön hylkäämiselle riidanalaisessa päätöksessään.

65 Lisäksi siltä osin kuin on kysymys siitä asiayhteydestä, johon kysymyksessä olevat kertomukset kuuluvat, on korostettava, että tietyt seikat voivat poistaa kokonaan sen kielteisten seurausten ilmaantumisen vaaran, joka näitä kertomuksia koskevien tietojen mahdollisesta antamisesta aiheutuisi unionin ja kyseisten kolmansien maiden välisille suhteille.

66 Asiakirja voi esimerkiksi sisältää analyysin tilanteesta, joka vallitsi jossakin maassa tiettynä aikana, ja sen jälkeen maassa on voinut tapahtua merkittäviä poliittisia muutoksia. On myös mahdollista, että unioni itse, toimielintensä ja erityisesti neuvoston ja sen puheenjohtajuuden kautta, on jo ilmaissut kriittisen kantansa kysymyksessä olevien maiden sisäisestä tilanteesta. Lisäksi unionin suhteet näihin maihin voivat olla sellaiset, että tietojen antaminen sellaisesta unionin esittämästä arvostelusta, joka kohdistuu maiden sisäiseen tilanteeseen tai siihen, miten ne kunnioittavat ihmisoikeuksia, ei voi aiheuttaa niille vahinkoa. Näihin kertomuksiin sisältyvät huomiot voivat myös olla kyseisten maiden kannalta positiivisia.

67 Vaikuttaa siltä, että nämä eri tilanteet toteutuvat yhdessä tai erikseen useiden riidanalaisten kertomusten kohdalla ja erityisesti esimerkiksi entistä Zairea (asiakirjat nro 4987/5 ja 12917/1/95 REV1) ja Sri Lankaa (asiakirja nro 4623/95) koskevien kertomusten osalta.

68 Perustelu, jonka neuvosto on johtanut asiassa Hautala annetun tuomion 73 ja 74 kohdasta, ei ole merkityksellinen. Asiassa Hautala ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että mikään ei oikeuttanut puuttumaan neuvoston arviointiin, kun neuvosto oli evännyt oikeuden tutustua neuvoston tavanomaisten aseiden viennin työryhmän kertomukseen, joka sisälsi muun muassa jäsenvaltioiden mielipiteenvaihtoa, joka koski kysymystä ihmisoikeuksien kunnioittamisesta aseiden lopullisessa määrämaassa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi vain, että se, että neuvosto ei tutkinut mahdollisuutta myöntää oikeutta tutustua asiakirjojen osiin, oli vastoin päätöksen 93/371/EY 4 artiklan 1 kohtaa,

kun sitä tulkitaan tiedonsaantioikeutta koskevan periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen valossa.

69 Toisin kuin asiassa Hautala, jossa oli kysymys erilaisesta kertomuksesta kuin nyt käsiteltävänä olevassa asiassa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on nyt määrännyt riidanalaiset kertomukset esitettäviksi ja voinut todeta, että niiden sisällöstä suuri osa on sellaista, että tietojen antaminen siitä ei ole omiaan luomaan jännitteitä suhteisiin kyseisien kolmansien maiden kanssa.

70 Näissä olosuhteissa neuvosto on näin ollen syyllistynyt ilmeiseen arviointivirheeseen katsoessaan, että perusteet, joilla se epäsi oikeuden tutustua riidanalaisiin asiakirjoihin, olisivat pätevät asiakirjojen koko sisällön osalta.

71 On kuitenkin myönnettävä, että riidanalaisten kertomusten tiettyjen kappaleiden osalta — kuten niiden, joissa mainitaan henkilöitä tietolähteinä — yleinen etu voi olla perusteena niiden luottamuksellisina säilyttämiselle, jolloin niiden osalta tietojen antamisesta kieltäytyminen on tältä osin perusteltua. Tämä ei poista sitä, että näissä tapauksissa neuvoston tulee edellä lainatun oikeuskäytännön mukaisesti myöntää oikeus tutustua kysymyksessä olevien asiakirjojen osiin. Se, että neuvosto olisi antanut mahdollisuuden tutustua asiakirjojen niihin osiin, joita päätöksen 93/371/EY 4 artiklan 1 kohdassa mainittu poikkeus ei kata, olisi mahdollistanut sen yleisen edun turvaamisen, johon neuvosto vetosi evätessään kokonaan oikeuden tutustua kuhunkin riidanalaiseen kertomukseen, ilman, että avoimuuden periaatetta ja suhteellisuusperiaatetta olisi loukattu.

72 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voi asettua neuvoston asemaan ja osoittaa, mitkä kappaleet ovat sellaisia, joiden osalta asiakirjoihin tutustumista koskevan pyynnön hylkääminen riidanalaisessa päätöksessä esitetyillä perusteilla perustuu ilmeiseen arviointivirheeseen. Neuvoston on kuitenkin tätä tuomiota täytäntöönpantaessa otettava huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tältä osin esittämät huomiot.

73 Edelleen yhteyshenkilöluettelon osalta on todettava, että neuvosto ei pitänyt mahdollisena antaa oikeutta tutustua tietoihin, jotka tietyt jäsenvaltiot olivat jo julkistaneet, muun muassa näiden henkilöiden nimiin. Neuvosto perusti kantansa siihen, että oikeus tutustua asiakirjojen osiin paljastaisi erot jäsenvaltioiden harkinnassa tältä osin, mikä vaikuttaisi julkisuudessa sen jäsenten välisen yhteisymmärryksen puuttumiselta. Neuvosto ei ole kuitenkaan osoittanut, miltä osin tämä päätelmä voisi kuulua päätöksen 93/371/EY 4 artiklan sisältämien poikkeusten alaan.

74 Neuvosto on siis tehnyt oikeudellisen virheen hylätessään kantajan pyynnön siltä osin kuin kysymys on sellaisista yhteyshenkilöluetteloon sisältyvistä tiedoista, joihin tietyissä jäsenvaltioissa on sallittua tutustua. Koska riidanalaisessa päätöksessä evätään mahdollisuus tutustua näihin tietoihin, sillä loukataan suhteellisuusperiaatetta.

75 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että riidanalainen päätös on kumottava ilman, että on tarpeen lausua siitä, ovatko kantajan muut kanneperusteet perusteltuja.

Oikeudenkäyntikulut

76 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska neuvosto on hävinnyt asian ja koska kantaja on vaatinut oikeudenkäyntikulujen korvaamista, vastaaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(neljäs jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kumotaan 5.6.2000 tehty neuvoston päätös, jossa evättiin kantajalta mahdollisuus tutustua tiettyihin turvapaikka-asioiden tiedotus-, tarkastelu- ja tietojenvaihtokeskuksen laatimiin kertomuksiin, tiettyihin sille toimitettuihin yhteisiä tai jäsenvaltioiden tekemiä tarkastusmatkoja koskeviin kertomuksiin sekä jäsenvaltioissa turvapaikkahakemuksia käsitteleviä henkilöitä koskevaan yhteyshenkilöluetteloon sisältyviin tietoihin, joihin joissakin jäsenvaltioissa on sallittua tutustua, lukuun ottamatta näiden henkilöiden puhelin- ja faksinumeroita.**

2) **Neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, minkä lisäksi se velvoitetaan korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut.**

Mengozzi Tiili Moura Ramos

Julistettiin Luxemburgissa 7 päivänä helmikuuta 2002.

H. Jung
kirjaaja

P. Mengozzi
neljännen jaoston puheenjohtaja